

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10048/2025
26.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Агроиндустријске комерцијалне банке „АИК Банке“ АД Београд, кога заступа пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., против тужених АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Радослав Тадић, адвокат у ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4187/24 од 19.03.2025. године, у седници одржаној 26.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4187/24 од 19.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 2210/23 од 09.05.2024. године, ставом првим изреке укинута је у целости решење о извршењу Основног суда у Ваљеву Иив. бр. 93/23 од 27.02.2023. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца против тужених, па су обавезане тужене да тужиоцу исплате на име новчаног потраживања по основу менице број ... од дана 25.08.2008. године износ од 319.389,69 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2022. године, па до коначне исплате, док је одбијен тужбени захтев преко досуђеног, а до траженог износа од 384.427,17 динара, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезане су тужене да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнаде износ од 82.625,21 динар.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4187/24 од 19.03.2025. године, преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става другог изреке пресуде, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужене да тужиоцу исплате на име новчаног потраживања по основу менице број ... од дана 25.08.2008. године износ од 319.389,69 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2022. године до коначне исплате. Преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженима, као солидарним повериоцима, исплати накнаду на име трошкова целокупног поступка у износу од 142.376,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка пред другостепеним судом.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др. закон), Врховни суд је одлучио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју суд у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужених пок. ВВ, закључио је 28.05.2008. године са правним претходником тужиоца уговор о коришћењу кредитне картице број Тим уговором банка је, као давалац кредита, правном претходнику тужених, као кориснику кредита, одобрила максимални кредитни лимит за коришћење кредитне картице у износу од 156.000,00 динара. Правни претходник тужених је, ради обезбеђења наплате доспелих, а неизмирених потраживања по основу коришћења основних и додатних картица, предао банци соло меницу корисника, којом је банка овлашћена да је употреби ради наплате својих потраживања. Правни претходник тужених преминуо је дана ...2011. године. Потом је тужилац попунио меницу на износ од 384.427,17 динара, са датумом доспећа 31.05.2022. године и суду поднео предлог за извршење на основу веродостојне исправе против тужених као извршних дужника. По приговору застарелости потраживања извршних дужника поступак је настављен као поводом приговора против платног налога.

Ценећи истакнути приговор застарелости потраживања, првостепени суд налази да се у смислу одредбе чл. 361. став 1. Закона о облигационим односима, застарелост има рачунати од момента доспелости менице, а што је, према схватању првостепеног суда дан 31.05.2022. године, како је то означио поверилац по основу уговора о кредиту и како је то наведено у меници са позивањем на одредбу чл. 32 Закона о меници, док је предлог за извршење поднет дана 24.02.2023. године. Првостепени суд образлаже да се ради о сопственој меници која доспева на плаћање на одређени дан и да је у том случају у смислу одредбе чл. 110 Закона о меници акцептант, према одредби чл.27 Закона о меници, обавезу плаћања менице преузима од дана њене доспелости, при чему се у конкретном случају из тог разлога не примењују рокови из члана 37. Закона о меници, односно тужилац, као ималац менице, иако није поступио у складу са чланом 37. Закона о меници, не губи своја права, јер тужени имају статус акцептаната.

Стога је првостепени суд, прихватајући варијанту налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке према којој је на износ доспео на дан 28.01.2011. године обрачуната законска затезна камата на износ основног дуга са стањем на дан 31.05.2022. године, утврдио укупан износ дуга од 319.389,69 динара. За тај износ је првостепени суд усвојио тужбени захтев, са законском затезном каматом почев од 01.06.2022. године до исплате.

Другостепени суд је заузео другачији правни став, закључивши да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право којим је уређена застарелост потраживања. По оцени другостепеног суда, свако потраживање према правном претходнику тужених могло је доспети најкасније у фебруару месецу 2011. године, будући да је правни претходник тужених преминуо ...2011. године, па је у том случају рок застарелости потраживања из члана 361. Закона о облигационим односима наступила у фебруару месецу 2021. године. Како је предлог за извршење на основу веродостојне исправе поднет дана 24.02.2023. године, односно 2 године након истека рока застарелости, то је другостепени суд приговор застарелости оценио основаним и сходно наведеном преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу захтева из тужбе, тако што је одбио тужбени захтев.

Ревизија тужиоца није основана.

Према оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, налазећи да је потраживање тужиоца према туженима застарело.

У конкретном случају, тужилац је потраживање засновао на меници, али су тужени, као извршни дужници, истакли приговор из основног правног посла, указујући да је потраживање из уговора застарело. Дакле, пред нижестепеним судовима спорни правни однос између парничних странака расправљен је и оцењен према његовој стварној правној природи, као облигациони однос заснован на уговору о коришћењу кредитне картице. Нижестепени судови су на утужено потраживање правилно применили одредбе члана 361. и 371. Закона о облигационим односима, којом је прописано да потраживања застаревају за десет година, ако законом није одређен неки други рок застарелости, што се ни ревизијом не оспорава.

Међутим, неосновано ревидент у ревизији истиче да је дошло до прекида рока застарелости позивајући се на уплате из периода јун – септембар 2017. године у укупном износу од 506,84 динара. Ово из разлога што је првостепени суд, у погледу изведених доказа и утврђених чињеница, констатовао да је вештак у свом исказу на рочишту од 09.05.2024. године навео да је последња уплата по рачуну правног претходника туженог извршена 2010. године, те да у достављеној документацији не постоји доказ о извршеним уплатама након смрти ВВ. На налаз и мишљење вештака тужилац није имао примедби. Имајући у виду утврђену чињеницу да након смрти правног претходника туженог није било уплата на име испуњења обавеза по уговору о коришћењу кредитне картице, Врховни суд налази да се тужилац неосновано позива на погрешну примену материјалног права из члана 387. став 2. Закона о облигационим односима, будући да није утврђена чињеница отплате дуга како то тужилац тврди у ревизији. При томе, нису од утицаја ревизијски наводи да другостепени суд у свом образложењу помиње уплате по рачуну правног претходника тужених, извршене у периоду од јуна до септембра 2017. године, јер је то учињено у контексту интерпретације тужбених и жалбених навода тужиоца, а не у контексту утврђеног чињеничног стања и његовог утицаја на правилност првостепене пресуде.

-4-

Дакле, у ситуацији када је утврђено да након смрти правног претходника туженог није било уплата на име измирења обавеза из спорног уговорног односа, правилан је закључак другостепеног суда да је рок застарелости почео да тече у фебруару 2011. године и да је протеком десет година потраживање застарело у фебруару 2021. године, па је на основу одредбе члана 360. став 1. Закона о облигационим престало право тужиоца да захтева испуњење обавезе.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које ревизијски суд пази по службеној дужности, Врховни суд је, применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић